

her har maattet arbejde. En anden Mislighed er den, at der kun i Salen kan føres Debat angaaende de positive Indstillinger; men jeg vil indrømme, at, hvis denne Indskrænkning ikke var, vilde Forhandlingerne om en Sag som denne med Lethed kunne trækkes ud ikke alene til Tiden mellem Pinte og St. Hansdag — en Periode, hvori Rigsdagen skal være saa „mør“ — men ogsaa til Tiden efter St. Hansdag. — Jeg skal tillade mig at gjøre nogle faa Bemærkninger om de Indstillinger, som ere gjorte om enkelte Andragender, og særlig om det Andringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Den ærede Finantsminister har vistnok fuldkommen Ret i, at Indstillingerne under Nr. 12 og 13, der henviser til Andragender til Krigsministeren, ikke alene vedrøre denne specielle Minister, men tillige flere andre, og ganske særlig ham som Finantsminister. Ligeledes tror jeg, at det er sandt, at de Spørgsmaal, som ere reiste i Anledning af de to nævnte Andragender, kunde trænge til en mere almindelig omfattende Undersøgelse; men jeg tror ogsaa, at det har været Finantrudvalgets Forudsætning, at, saafremt disse Indstillinger vedtoges, og saafremt Ministeriet saae sig istand til at opfylde de deri givne Anmodninger, vilde dermed være angivet det Spor, hvori man skulde søge Løsningen af dermed overensstemmende Tilfælde i Fremtiden. Det har nu forekommet os, at den Fortolkning, som er bleven gjort gjældende af Pensionsloven i de Tilfælde, som omhandles i Andragenderne under Nr. 40 og 41, vedrørende Boye og Andersen, er særdeles haard. Jeg hører af den ærede Finantsminister, at den ærede Ordfører har betegnet den Afgjørelse, som er truffen, som utvilsom rigtig. Disse Ytringer ere udslypne min Opmærksomhed. Jeg deler ikke denne Anskuelse; men jeg har ved tidligere Leiligheder diskuteret dette Spørgsmaal med den høitærede Finantsminister, og jeg skal ikke idag vende tilbage dertil. Det er min Opfattelse, at, naar der i Loven er brugt Udtrykket: „ved Foranstaltning af Regjeringen“, saa gjælde disse Udtryk i høieste Grad om den Fremgangsmaade, som har været fulgt, naar militære Underbefalingsmænd bleve ansatte i civile Embeder, og jeg er ikke ganske uden soutien i Regjeringen for denne min Anskuelse, idet jeg har baade den høitærede Krigsminister og den høitærede Marineminister paa min Side, saa at der altsaa dog maa være Noget, som taler for min Mening. Jeg skal dog ikke stærkt inhævere dette Retspørgsmaal; jeg skal villig slutte mig til den Opfattelse, at Billighedskravet her maa være det Afgjørende; men at dette Billighedskrav ogsaa i meget høi Grad kan gjøres gjældende, ialtsald i de to her foreliggende Sager, tror jeg ikke, at Nogen kan eller vil negte. Naar lig forekommer det mig, at de Wilkaar, under hvilke Andrageren under Nr. 41 er bleven stillet, idet man har ansat ham i en Post, som er til-

tænkt pensionerede Underofficerer, og saa har fra-braget i hans Løn den Pension, som han ikke har, er i særlig Grad nærgaaende. Vi kjende Alle fra Komeden de vanfælige Forhold, hvorunder Trop var stillet, da han skulde leve i Dyrehaven af en Rigsdaler om Ugen, som han ikke fik. Det forekommer mig, at denne Syggesergent, der ikke engang har den Adspredelse, som Trop dog havde paa Dassen, er endnu meget værre stillet, naar man vil drage fra i hans Sags Pension, som man ikke anerkjender, at han har Ret til. — Det Hovedspørgsmaal, som jeg imidlertid har bedet om Ordet for at tale om, er det af mig stillede Andringsforslag, vedrørende det Andragende, som i Betænkningen er opført under Nr. 50. Udvalget havde ikke gjort nogen Indstilling angaaende dette Andragende, men havde udtalt den Forventning, at Indenrigsministeriet og Finantsministeriet vilde foranledige undersøgt, hvorvidt det forholdt sig rigtigt, som af Andrageren angivet, at der var Andre, som oppebare Pension, uagtet de ligesom han beskæftede Stillingen under en „Statsmyndighed“, nemlig Driftsbestyrelsen ved den jydsk-synske Jernbane. Man er imidlertid bleven opmærksom paa, og den høitærede Ministers Ytringer have i høi Grad bestyrket denne Tante, at naar Sagen laa saaledes for, kunde den hele Følge af Andragendet let blive, ikke at forrige Oversergent Rindt fik Noget, som man har taget fra ham, men at adskillige af hans Kolleger mistede Noget af det, de nu have. Dette var nu ingenlunde Finantsudvalgets Mening; Finantsudvalgets Tante var den, at, hvis det viste sig, at Andre, skjøndt de vare i Jernbanens Tjeneste, havde kunnet oppebare en tidligere Pension, saa burde af Billighedsgrunde det Samme gjøres gjældende for Rindts Vedkommende. (Ordføreren: Ja!). Den ærede Ordfører billigere altsaa, at dette var vor Opfattelse. For at nu ikke Følgen skulde blive den beklagelige, at en Andrager, idet han søgte at opnaa Noget for sig selv, kom til at berøve Andre, hvad de havde, har jeg stillet mit Andringsforslag, hvis Vedtagelse jeg mente skulde have den Betydning, at, saafremt Finantsministeren gif ind derpaa, saa vilde Følgen af en Undersøgelse, dersom den viste, at Rindt virkelig var stillet ugunstigere end Andre, der vare under samme Wilkaar, føre til, at der for hans Vedkommende indtraadte en Forbedring. Jeg haaber, at den høitærede Minister vil kunne gaa ind paa en saadan Opfattelse, men jeg skal ialtsald afvente hans Udtalelser derom, før end jeg endelig yttre mig angaaende dette af mig stillede Andringsforslag. — Endnu er der kun en lille Bemærkning, jeg gjerne vilde tillade mig; den vedrører Indstillingen om Sergent Steinert. I denne Sag figurerer der igjen to Navne, som under en tidligere Afstedshistorie have spillet en vis Rolle: Bataillonskommandør, Oberst Schønning og Korpstogte Melstens. Afstedigelsen af